

En se minä ollut

Synti kuiskii väärintekijän sydämessä niin ettei hän enää pelkää Jumalaa. Synti kiehtoo hänen silmänsä niin ettei hän näe eikä vihaa vikojaan. Vuoteessakin hän punoo juoniaan. Hän on tiellä, joka johtaa harhaan, pahaa hän ei kaihda. (Ps 36:2,3,5)

Sain itseni kiinni tässä tilassa, kun eräänä aamuna luin nämä psalmin sanat. Aivan huomaamatta oli mieleeni tullut ajatuksia, joihin lähdin kovin helposti mukaan ja niin tämä prosessi sai alkunsa. Jos ajatukset olisivat johtaneet tekoihin, olisi tapahtunut jotain ikävää.

Varmaan meistä jokaisella on kokemus, että vasta tapahtuneen jälkeen tajusimme toimineemme väärin. Sitten alamme puolustella tekoamme ja jopa syyttää toisia. Näin kävi syntiinlankeemuksessa jo aikojen alussa ja näin meille käy yhä uudelleen. Pelaamme peljämme politiikassa, yhteiskunnallisessa elämässä ja ihmisyyhteisöissä. Kun maailmassamme ihminen tekee jotain pahaa tai jopa tuhoisaa, taivastelemme, miten tämä on mahdollista. Ja kuitenkin se alkaa niin pienestä.

Onneksi on Jeesus Kristus, joka tuli maailmaan ja voitti synnin vallan. Onneksi on Jumalan sana:

Älkää mukautuko tämän maailman menoon, vaan muuttukaa, uudistukaa mieleltänne, niin että osatte arvioida, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielensä mukaista ja täydellistä (Room 12:2).

-Sointu Ijäs